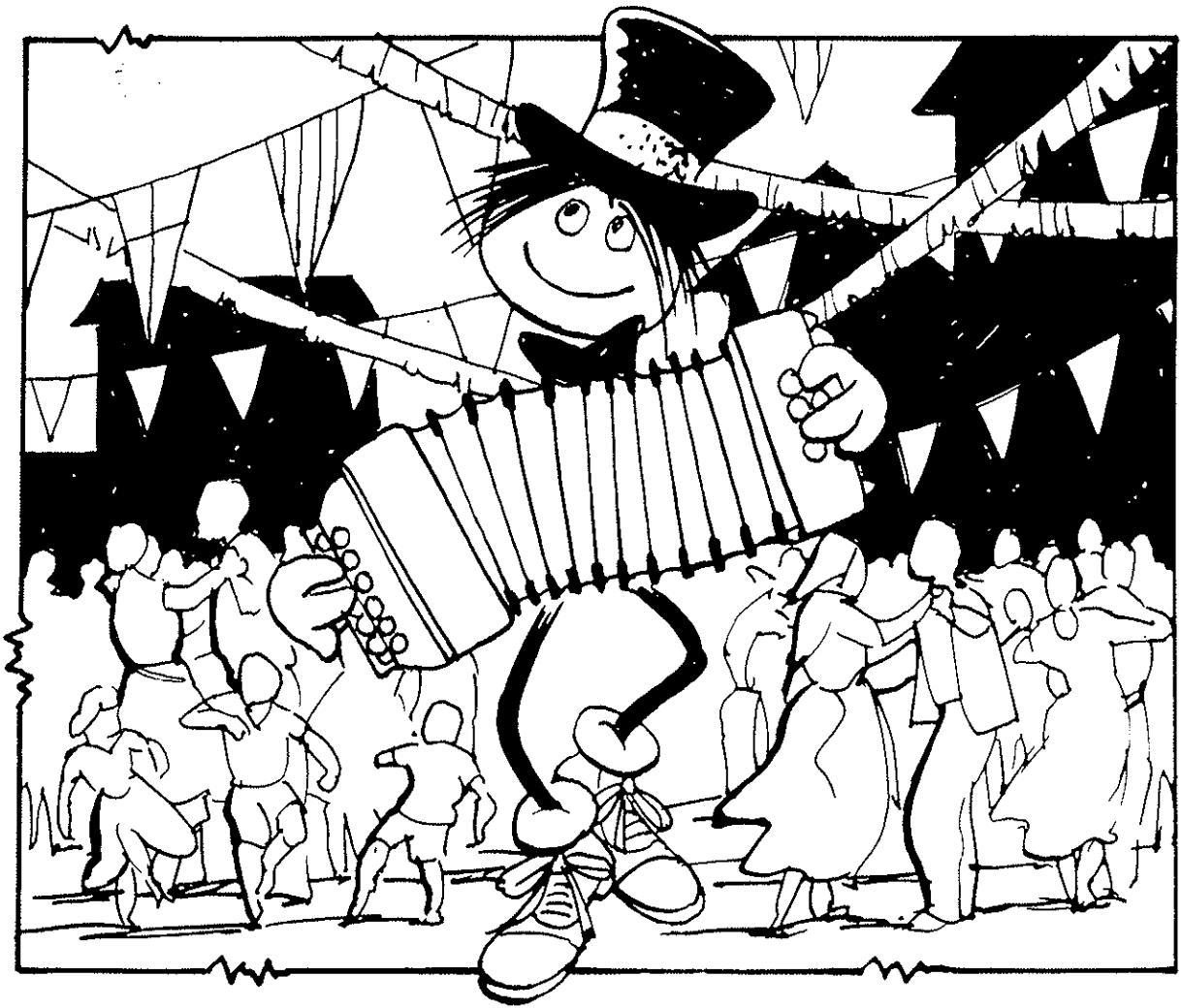

DIATÒNIX

Publicació adreçada als músics diatònics. NUM. 2 Juliol 1990

Col·laboració: Iontània: 150 ptes

INDEX

EDITORIAL	3
RECELL	4
JMEspinàs parla del Diatònic	
CONVERSES EN SOL-DO	5
Joan Vilanó l'acordionista poeta	
QUESTIONS TÈCNIQUES	7
Les notes del Diatònic	
CRÒNICA	8
Experiència d'un "stage"	
REPORTATGE	9
Artur Blasco l'ànima d'Arsèguet	
REMI PADEBARRA	10
PARTITURES	11

«Possiblement l'actual ressorgiment de l'acordió diatònic, paradoxalment considerat ja antic, és degut a l'interès que desperta conèixer la importància que ha tingut en la història de la creativitat popular. Però les raons de l'acceptació que avui torna a tenir cal buscar-les en la seva particular identitat: una utilització neta i no excessivament elaborada de les inxes lliures, i per tant un so brillant i sincer; una tècnica per tocar-lo relativament senzilla i d'efecte immediat; un equilibri excel·lent entre dimensions, forma, volum i qualitat de so.

Aquest acordió, que pertany indubtablement a la tradició oral, ha permès en un període difícil, de disgregació, la continuïtat d'un repertori musical i és, ben cert, un instrument que mereix la nostra consideració.»

F. Giannatasio. «L'organetto», 1979

EDITORIAL

Després de l'èxit del primer DIATÒNIX, cinc mesos després ens anímem a fer el segon. El ressò d'aquesta modesta revista ha arribat als diaris (vagi's la reproducció, amb permís, de l'article de l'AVUI) i a les cases comercials: aquest número ha sigut sufragat per tres anunciants, als quals agrai'm la col·laboració. Igualment donem les gràcies al suport rebut del Servei de Cultura Tradicional de la Generalitat.

Ara ve la Trobada d'Arséguet (el dissabte 28.7.90 a partir de les 9 del vespre) i també hi ha bastants Festivals (Valls 23.6.90, La Pobla de Segur 6.7.90, Vilanova 27.7.90). Això apart del Tradicionari i de les experiències com la dels "Divendres a la Plaça del Rei", que també la fan a Figueres (els dijous, a la Plaça del Museu Dalí) i a Terrassa (un diumenge de cada dos, a la Plaça Didó). Just ara, DIATÒNIX continua i espera poder arribar als músics tradicionals escampats per Catalunya.

Comencen a perfilar-se unes seccions fixes: Editorial, Converses en Sol/Do, Qüestions Tècniques, Partitures. I això vol dir que la revista es va configurant. Però no tenim gens concretat a qui s'envia (gratuitament) la revista: per això la Butlleta de "subscripció", la qual cal omplir amb lletra clara si voleu rebre DIATÒNIX. Si l'aconseguiu a trobades o Festivals, an bonament l'intentarem vendre, o si sol·liciteu números endarrerits, caldrà que ens ajudeu amb l'aportació mínima de 150 pessetes.

Heu coordinat aquest número X.Fonts, T. Selva, F. Marimon, I. Yzaguirre.

TALLER D'ACORDIÓ DIATÒNIC
A.deVV. BARRI DE NAVAS
C/ Biscaia, 402, baixos
BARCELONA 08027

En/Na . . . . .
que visc a . . . . .

Tel. . . . .

desitjo que m'envieu la revista DIATONIX. Jo toco l'acordió diatònic. res. el flabiol. la gralla.

el/la . . . . ., l'avui o un altre dia ja us envio/aré alguna partitura o article perquè el publiquem.

JOSEP MARIA ESPINÀS PARLA DEL DIATÒNIC

Els aficionats al diatònic no estem gaire acostumats al fet que els mitjans de comunicació es facin ressò de les activitats que es duen a terme en el petit món de la música tradicional en general i del petit instrument bisonor en particular. De tant en tant, però, tenim una alegria, una flor que ja ens fa estiu. Alegria gran aquest cop. De la ma d'en Espinàs. D'en Josep maria Espinàs. A l'Avui, des de fa anys, copsa a diari la realitat d'un País que s'estima, que coneix a fons. Ja coneixeu els seus llibres: La Illitera, La Segarra, La Terra Alta, El Pirineu... Paisatges i gens; llocs i situacions, descrits amb la pàtina que només aconsegueix algú que encara camina. Un dia o un altre n'havia de parlar de nosaltres. Llegiu l'article, assaboriu-lo. I si aquest estiu, en qualsevol lloc, en un camí solitari o a la Plaça major d'algun poble us el trobeu, no el destorbeu gaire, deixeu-lo fer. Estarà treballant. Agraïu-li aquest article i tots els que vinguin. Nosaltres, tots, ja ho fem ara: Gràcies Espinàs!

diumenge
24 de juny de 1990

a la vora de...

El diatònic

JOSEP M. ESPINÀS

Qui primer em va desvetllar l'interès pels vells acordions va ser Artur Blasco, en fer-me saber, ja fa uns quants anys, que hi havia una trobada d'acordionistes

a Arsèguel. Les trobades s'han anat repetint i s'han editat *cassettes*. Sembla que gent més jove ha decidit recollir l'herència acordionista de Climent Julià, Josep Auguè (*El mitja armilla*), Jordana (*El Comare de Toloriu*), Sebastià Clot (*El ferrer d'Aransa*), en Pechs (en *Silet*, que es va emportar l'acordiò a la guerra de Cuba) i tants i tants homes d'aquest país, la majoria del Pirineu, que eren els músics populars d'una època que ja no és aquesta.

Però l'acordiò diatònic no s'ha perdut del tot. Fa dos anys Francesc Marimon i Busqué va publicar el llibre *Mètode d'acordiò diatònic* (dep. de Cultura de la Generalitat) i fa poc ha sortit una modesta revista, *Diatonix*, que és un vincle de comunicació entre totes les persones que toquen l'acordiò. Ha de quedar clar que l'acordiò diatònic és el primitiu, el dels botons, el característic de la tradició rural. Després es van inventar models més complicats i perfectes, i hauria pogut passar que el simpàtic diatònic —el de les velles fotografies de les festes populars— s'hagués perdut definitivament. La inquietud d'unes quantes persones sensibles, les trobades, els cursets, l'important llibre de Marimon i altres inicia-

tives han permès que una colla de nois i noies entronquessin amb la tradició, que de fet significa recuperar una mica la cultura rural. Com diu Marimon, l'acordiò diatònic, instrument que el poble es va apropiat —no cal saber de música per tocar-lo, només tenir-ne l'instint i el ritme—, sovint va ajudar a conservar un folklore característic de cada regió, afegint-hi músiques i danses com valsos, masurques, polques...

És un instrument amb limitacions, perquè l'acordiò diatònic no té totes les notes, i per tant no pot tocar totes les melodies. Personalment crec que aquesta limitació és una de les seves gràcies, perquè no admet que sigui tocat amb pretensions artístiques. L'harmonia és senzilla, i qui el toca no podrà caure en la temptació de la interpretació expressiva personal. La música culta i simfònica no és el seu món, i per això prefereix l'autenticitat d'aquest acordió elemental als que aspiren —per molt de mèrit que tinguin els executants— a convertir l'acordiò més modern en un instrument de música ambiciosa.

Diu Marimon que independentment de les notes que li falten, l'acordiò diatònic és diferent dels altres pel seu so, més rude i punyent, més de carrer, "i com que és bisonor haurem d'anar donant impuls a les notes canviant el sentit de la manxa, i això fa que les danses o cançons tinguin vida aviat, amb ritme acusat, amb un aire propi". El diatònic el toquen a la plaça el dia de festa, a la taverna al ball del diumenge, al vaixell per cantar havaneres... Ara que ens volen prendre Sant Joan, espero que en alguns indrets del país soni aquesta nit la música tossuda i alegre dels vells acordions.

J. M. Espinàs

JOAN VILANÓ. L'ACORDIONISTA POETA

Arribem a Premià a mitja tarda i aparcuem feixugament el cotxe en un carrer del centre, estret i solitari, on s'hi suporta bé la calor primerenca de l'estiu. En Joan Vilanó, 87 anys, ens rep a l'exida posterior de casa seva: cas típica de poble del Maresme: planta baixa, primer pis i al darrera, un pati amb flors ombrejat i acollidor. Resta assegut-les cames no el porien - amb l'acordió al costat, damunt la taula.

Durant una llarga hora en Vilanó no parará de parlar ni de tocar: anècdotes, records, història, música...

- Vaig néixer l'any tres. A casa érem basters; sastres d'animals, que jo en deia...

Quan era petit, prop de casa i vivien uns alacantins. Un dia els visità un "primo suyo" - que deien - que portava un acordió dia-

tònic de doble teclat. Me'l deixava algunes es-
tones i a casa, veient que
hi agafava molta afecció
i que apuntava algun
ball, en van comprar un
a un individu del poble.
Se'n van fer vuit duros i
va ser el primer acordió
que vaig tenir. Després,
quan el meu gerinà anà a
fer el soldat a les Canà-
ries, en va portar un altre
fabricat a Santa Cruz de
Tenerife que va costar
vint o vint-i-cinc duros.
Ell també tocava una mi-
ca...

Mentre parla, acarona l'instrument amb delicadesa. Sembla que pensi en veu alta...

- Jo, l'acordió, poc o molt, el toco cada dia i si

no en tingues cap em
semblaria que vaig
despullat. Amb aquest
que veieu, ja n'he tin-
gut set i el que feia sia,
encara el conservo.

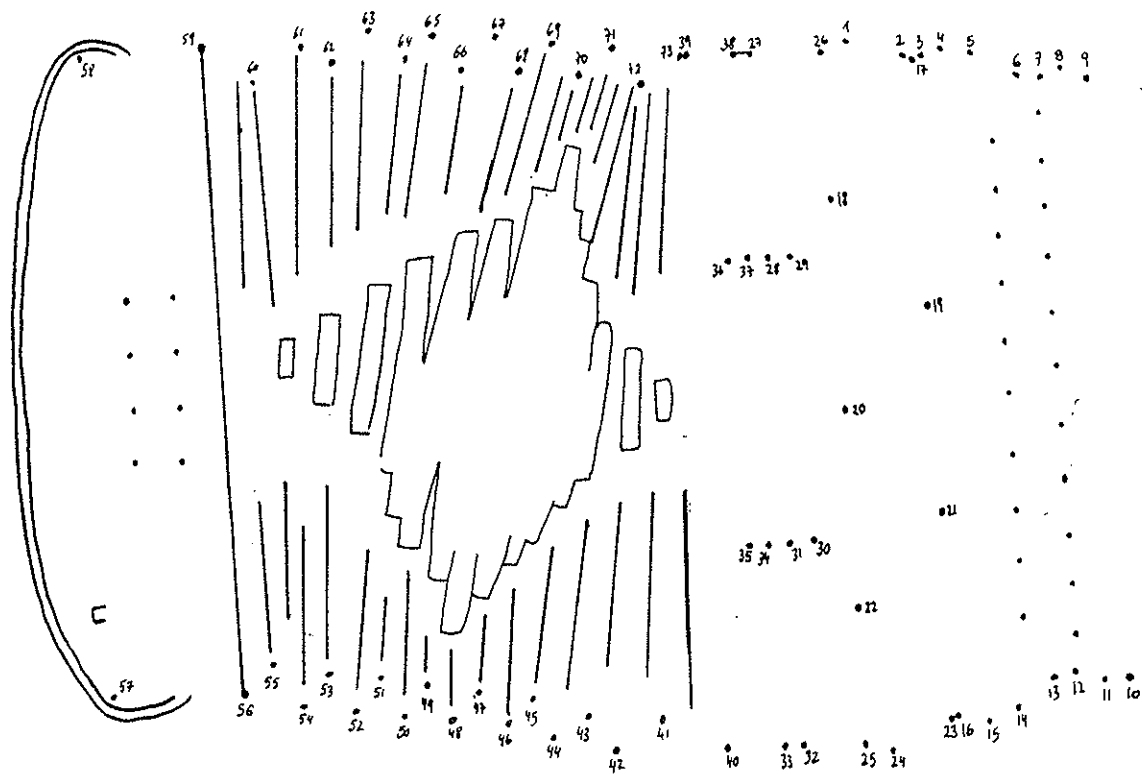
En Joan Vilanó va patir fa poc temps, una embolia, un atac de ferida dura, com diu ell, que li deixà el costat dret del cos bastant afectat. Ens ho explica així:

Quasi no podia examinar ni fer anar el braç. Quan em van portar a casa, em van seure aquí i vaig provar d'escriure. No vaig poder. Llavors, em vaig fer portar l'acordió i veient que tampoc podia tocar-lo... no em fa cap vergonya dir-ho - em vaig posar

a plorar com una criatura... El metge m'havia dit que fes moure els dits tant com pogués i en dir-li jo que a casa tenia un acordió em va dir: toqui'l tant com pugui!

Ara ho procuro fer quan la meua dona és fora de casa perquè els exercicis i les proves són pesats de sentir. Només m'escolla el canari i quan ho faig bé, també es posa a refilar... Alguna vegada però, encara me falla el dit del mig, el dit del cor, que diuen.

(passa a la pàgina 11)

Segueix els números, a veure què et surt. Si intueixes que li falta alguna cosa, fes una rodoneta al voltant dels 29 punts que no tenen número.

LA CLAVE DE SOL
 INSTRUMENTOS DE MUSICA
 ACCESORIOS
 LEALTAD, 16 - BARCELONA - I
 (Rda. S. Pablo) - Tel. 2 41 79 29

ACORDEONES
 ARMONICAS
 BANDURRIAS
 CLARINETES
 FLAUTAS
 GUITARRAS
 MELODICAS
 MICROFONOS
 ORGANOS
 PIANOS
 SAXOS
 TROMPETAS
 VIOLINES

INSTRUMENTOS ANTIGUOS Y DE OCASION

- REPARACIONES - CAMBIOS -

DISTRIBUIDOR DE: ACORDEONES DIATONICOS HONNER

PIANOS - VENTA - ALQUILER

LES NOTES DEL DIATÒNIC

És bo saber quines són les notes que té el diatònic, tan per desxifrar partitures com per intentar escriure'n alguna (nosaltres o qui sigui). Sobretot per la primera de les raons convé tenir sempre a mà l'esquema que es reproduceix a continuació.

FILA INTERNA: DO (Cap signe de b o # a l'armadura -començament de la partitura-)

1 ① 2 ② 3 ③ 4 ④ 5 ⑤ 6 ⑥ 7 ⑦ 8 ⑧ 9 ⑨ 10 ⑩

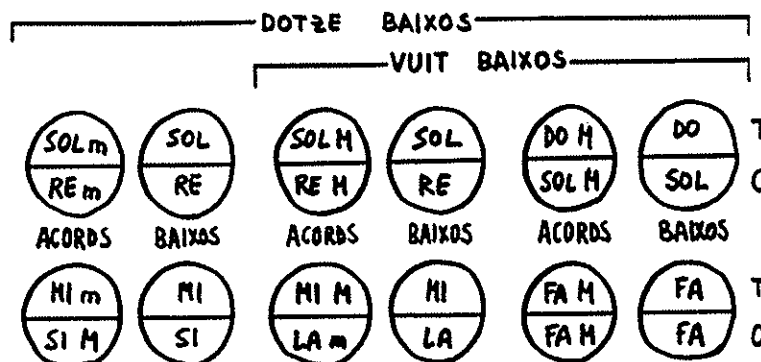
LA# (sib) SOL# (LA#) SOL SI DO RE MI FA SOL LA DO SI MI RE SOL FA DO LA MI SI

FILA EXTERNA: SOL (un # a l'armadura = tots els FAs seran sostinguts)

1 ① 2 ② 3 ③ 4 ④ 5 ⑤ 6 ⑥ 7 ⑦ 8 ⑧ 9 ⑨ 10 ⑩ 11 ⑪

DO# (RE#) RE# (MI#) RE FA# SOL LA SI DO RE MI SOL FA# SI LA RE DO SOL MI SI FA# RE LA

Els acords de la mà esquerra també és interessant coneixe'ls, i si un dia voleu més possibilitats d'acompanyament podeu fer dues coses: UNA, encarregar un diatònic amb un registre a l'esquerra, que al accionar lo suprimeix la 3a de l'acord, i no sona ni Major ni menor, i DUES, demanar lo de 12 baixos. En aquest cas haurem d'explicar quines notes i acords voleu als quatre botons de més. Una possibilitat és la indicada a l'esquema de sota: hi ha un Sol m per poder tocar les melodies que passen d'un to menor al mateix major (per exemple "El meu avi" o "Les caramelles"). Al mateix botó obrint hi ha un Re m, que és un acord freqüent al tocar en La m. Als botons interns podem posar acompanyament a un to molt factible d'aquest diatònic: Mi m. Tancant, la tònica (Mi m) i obrint, la dominant (Si m).

Experiències d'un "stage" a França.

Dins del programa d'un "stage" de Setmana Santa dedicat al cant, música i dansa, organitzat per l'A. C. P. A. (Associació per la Cultura Popular en Agenes), hi havia entre altres onze tallers diversos sobre instruments, cants i danses tradicionals, un parell "d'ateliers" relacionats amb l'acordió diatònic. Un d'ells estava destinat a la gent "experta" per treballar sobre l'acordió en relació a les danses. El professor d'aquest grup era un tal Marc Castanet, que no ho feia malament del tot...

L'altre taller estava dividit en dos grups: un pels que ja en "sabien força" per aprendre repertori gascó i basc, harmonia, acompanyaments, escriptura musical, etc... I l'altre pels que "començaven" o ja en sabien "una miqueta".

Donada la nostra veterania amb l'acordió i la nostra depurada tècnica musical vàrem decidir d'apuntar nos a aquest últim grup

Vàrem anar de "bòlit" ja que l'horari del curs era força intensiu.

Fèiem cinc hores diàries, i bàsicament vàrem aprendre a tocar una mostra del repertori tradicional de la Gascunya, insistint molt en l'estil i pensant en la gent que balla i que toquem; això ho vam trobar molt interessant ja que, tan la Lurdes com jo, a part de tocar l'acordió també ballem.

Al final de cada dia, després del sopar, es feia una "soire" on tots els músics podien tocar el que volguessin. Evidentment, la majoria de músics i danses eren Occitanes però com també hi havia "cursillistes" de l'Europa, cada nit es podien sentir músiques i danses de molts indrets. Així ens allargàvem fins la matinada.

Vàrem tornar a Barcelona per descansar d'aquestes intensives vacances, segurs però, de que l'any vinent hi tornariem. Us animeu a venir?.

Pau.

**m
u
s
i
c
à
n
d
o
r
r
à**

Acordions Diatònics:

CASTAGNARI, HONNER,

PAOLO SOPRANI

Acordions Cromàtics:

SONOLA, BALLONE BURIDI

**Carrer de Lòria, 2
(Xamfrà Avda. Verge de Canòlic)**

**Telèfon 4 14 91
SANT JULIÀ DE LÒRIA
(ANDORRA)**

ARTUR BLASCO.- L'ànima d'Arsèguel.

Es difícil condensar tot allò que l'Artur Blasco ens explica durant un matí sencer. Caldria la revista sencera per transcriure-ho tot.

El primer contacte auditiu de l'Artur amb l'acordió diatònic, tingué lloc a la coberta del vaixell bacallaner islandès "Forten Mauni" en el qual estava enrolat.

Navegaven entre Groenlandia i el Canadà i al megafonia del vaixell transmetia quasi sempre música d'acordió, molt popular en aquelles latituds. Paratges difícils. Música absorbent i concreta, que arriba a dins. L'amic Artur queda captivat.

Quan torna a Catalunya i centra la seva vida al Pirineu, un dia en el mercat del Passeig de la Seu d'Urgell, escoltà novament aquella música, que li recordà instintivament la seva estada als mars del Nord. Era en Ricard Muntané "El Fité" de Canelles qui tocava, era l'acordionista titular del seu poble, que amb la camisa d'un blanc immaculat i la gorra de les festes, estava oferint l'habitual concert del dia del Mercat.

L'Artur l'escoltà fins al final i es van fer molt amics. El Fité li explicà que feia moltíssims anys que tocava l'acordió per afecció i li parlà d'altres homes d'aquelles contrades, que també tocaven l'acordió de botons. L'Artur s'adonà que aquella comarca, aquell racó del Pirineu, era un reducte -l'últim?- d'aficionats al diatònic. Gent molt bona, però molt gran.

A partir d'aquest moment esdevingué el que per a mi fou un gran mèrit de l'Artur: Contactar, visitar i engrescar a tota aquella gent per tal que no abandonés la tradició de tocar, gairebé perduda, per falta d'estímul, i així es va cuidar d'arranjar i restaurar els veils acordions, en molts casos autèntiques peces de museu. O sigui va fer renèixer l'il·lusió de tocar l'acordió.

Alesa la bona amistat entre l'Artur i en Gaspar Viladomat, d'Arsèguel, varen organitzar en aquest mateix poble un sopar a la Plaça Major al qual hi varen assistir els acordionistes i els seus familiars.

S'hi ballà s'hi cantà, i tot amb aquella música captivadora i popular de l'acordió diatònic. Fou una nit memorable fins al punt el jovent d'Arsèguel, organitzadors de les festes del poble, varen voler incorporar aquell acte als de la Festa Major. D'aquesta forma van néixer, ja fa setze anys, les trobades dels Acordionistes del Pirineu, d'Arsèguel.

Donant per finalitzada la conversa, l'Artur em diu: "Mira, Xavier, podríem dir que l'Acordió Diatònic ja ha sortit de la U.V.I."

Per això potser, es planteja altres objectius i activitats folclòriques i de recerca com es ara recopilar cançons d'aquell petit mon del Pirineu, sense descuidar-se, naturalment, de l'acordió i afeccionar-se apassionadament a tocar el contrabaix, potser per acompanyar i correspondre una mica a la dolça musicalitat de la seva esposa Baldi que amb les cordes pinçades de la cítara, pot subjugar qualsevol persona sensible que l'escolti.

Xavier Fonts.

EN AFECCIONES BRONCO PULMONARES...

El diatònic està de moda. Això és incontrovertible i els fets, dia a dia ho demostren.

La primera ploma del país s'ha interessat per l'instrument en un article -magnífic- que reproduïm en aquestes mateixes pàgines.

En Narciso Yepes, després d'assistir recentment a una sessió de "dance a la Plaça del Rei", manifestà la seva voluntat ferma d'abandonar per sempre la guitarra de deu cordes per passar-se a l'acordió de set teclats. La Kim Bassinger farà, en el seu proper film "tres mesos i quart", un suggerent "strip-tease" contorcint-se al compàs, sensual i càlid del pas doble "petons i cireres" el qual serà interpretat, amb diatònic, per un acordionista assídu a les trobades d'Arsèguel el nom del qual, de moment no podem revelar...

D'altra banda, les multinacionals trien pels seus anuncis, l'estètica de nostre estimat instrument. Us en oferim dos exemples gràfics, triats l'atzar d'entre els centenars que omplen els espais dels mitjans de comunicació de tot el món. El primer ens suggereix tocar força l'acordió per tal de fluidificar, de forma convenient, les vies respiratòries. Si ho feu així, expectoreu d'allò més bé calmant-vos, alhora, els accessos de tos. Això sí, tocar l'acordió és del tot incompatible amb la ingesta d'antidepressius. L'altre anunci és més subtil. Una parella resta literalment en èxtasi a causa del so dolç del diatònic -imagineu-vos que hagués passat si l'acordionista-cowboy (en català, boveret) s'hagués tret els guants abans de tocar-. Fixeu-vos, però, en la seva expressió. Sembla que, entre dents estigui dient: Au Manel, ara toca tú una estona !!

Última hora: ens hem assabentat que una gran multinacional alemanya de la indústria farmacèutica, ha adquirit els drets de la fotografia d'una classe d'acoblament gralla-acordió realitzada al taller del barri de l'Avinyó per tal de llençar al mercat mundial un nou i revolucionari producte: l'aspirina concentrada en spray-inhalador de butxaca.

Remf Padebarra.

DIATONIX 2 pag. 10

Cimarrón
BLUES
RANCH WEAR

(ve de la pag. 5)

Entona una cançó i es justifica...

-Jo mateix no em puc creure que torni a tocar així, però abans tocava millor.

Per tocar, en Vilanó no ha fet pagar mai res, sempre ho ha fet de franc per a qui el volgués escoltar.

...sempre he tocat per afició. I tot d'oïda. Això sí, he fet ballar molta gent a les fontades, a les excursions, a les llars d'avis...i ja se sap lrepicar i anar a la processó no pot ser. Tots van aprendre de ballar menys jo que no sé ni ballar sardanes.

L'altra gran afició d'en Vilanó és la literatura. A casa seva viu envoltat de llibres i des de sempre li ha agradat fer poesia. L'any passat, l'Ajuntament li va retre un homenatge i sense dir-li res, va editar un llibre amb un recull de poesies seves. En Joan però no està massa content...

-No vaig poder corregir les proves i ja sabem què passa: les imprentes fan cada bunyol que treu foc!. En una poesia que vaig dedicar a una masia de Premià que fa poc a complert cent anys, deia això:

...tota voltada de pins,

arbres de la nostra terra.

Denota pau que no esguerra

la de tots els seus veïns...

Doncs bé, al llibre, en comptes de posar "esguerra", del verb esguerrar, hi van posar "és guerra"! Això de la llengua és ben curiós. A l'època de la República, quan tots érem molt catalanistes

-jo encara ho soc- el Centre Excursionista organitzà uns cursets de català amb l'Ajuntament.

Va venir a inaugurar-los en Pompeu Fabra. Jo em vaig adreçar al mestre i li vaig dir: Escolti, Sr. Fabra, els "buenos" vol dir que els arribarem a eliminar ?. Ell em va posar la ma a l'espatlla i a cau d'orella em va dir: A mi, també se me n'escapa algun!!

Entre anècdotes -en Vilanó en té moltes per explicar- ens va obsequiant amb petits fragments de les peces del seu vastíssim repertori.

Ha arribat, però, l'hora del comiat perquè amb en Vilanó, el temps passa molt depressa i ell, avui, té un altre compromís. Sortint, ens fixem un una fotografia d'en Vilanó amb el President de la Generalitat, emmarcada i penjada en un lloc preferent del menjador...

.-Es de la trobada d'Arséguel de fa dos o tres anys i aquest, encara i vull tornar!!!

Al sortir, el sol ens enlluerna però al fons del carrer, mirant a mar, veiem amb esgarrifança la caravana de cotxes que "és la guerra"!!- (ara sí que s'escau), ens portarà a Barcelona.

A.S. i X.F.

PARTITURES

Aquesta és una Secció que voldríem principal. Però encara no hem rebut gaire "material" per part dels presents i futurs lectors de DIATONIX. Tanmateix les aportacions presents són molt bones, com a mínim bones de tocar amb el diatònic, ja ho veureu.

Hem vist necessari incloure una breu explicació abans de cada partitura per conèixer una mica de què va, d'on ha sortit o quines dificultats té.

PRIMAVERAL.

Vals per Acordió Diatònic. Manel Rius

Si Un dia veieu la Cobla Sitjetana, parleu amb el flabiol, que és un gran compositor: és el Manel Rius, de Ribes (Ribes del Garraf), autor de sardanes i de melodies de gralla tan conegudes com el "Gener", el "Febrer" etc.

Ens va enviar un vals deliciós, aquí el tenim. Li donem sincerament les gràcies i desitgem que un altre dia puguem publicar algunes de les llibretes que té plenes d'apunts: apunts de músiques que ell ha fet i que encara ningú coneix.

5 6 7 8 ⑥ ⑤ 5 ⑥ ⑦ ⑧ ⑤ ① 5 4

SOL RE SOL

⑤ 5 6 ⑥ ④ 5 ⑦ ⑦ ⑦ ⑥ ⑦ 7 5 ⑦ ⑥ ⑥ ⑤ 5 6

RE SOL SOL

4' 5' 4' 6' 4' 4' 4' ④ 5' ⑤ 6' ⑥ ④ 5' ④ ⑦

DO SOL

④ ⑦ ⑦ 6' ⑥ 6' ⑤ 5' 4' 5' 4' 6' 4' 4' 4' ④ 5' ⑥ ⑦

DO SOL DO

⑤ 6' ① ④ 6' 5' ⑧ ⑧ 7' ⑦ ⑤ ⑥ 6'

FA DO SOL DO

XOTIS D'EN BORINA.

El Quirze Perich, flabiolaire molt conegut a Mataró, tocava aquest xotis que havia après d'un altre flabiolaire anomenat "Borina". Des del 1980 és la música d'un ball propi dels gegants petits de Mataró. Es pot trobar, junt amb altres partitures, al llibre: "En Quirze Perich, flabiolaire" (Ed. Alta Fulla); el llibre en qüestió segur que el tenen a la llibreria "Robafaves" de Mataró.

(♩=80) 4 ④ 5 7 7 ⑦ 6 ⑥ ⑤ ⑧ 7 ⑦ 6 ⑥ ⑥ ⑥ ⑦ ⑤ ⑤ ⑤ ⑥

⑦ ⑥ ⑥ ⑤ 5 4 ④ 5 7 7 ⑦ 6 ⑥ 5 ⑧ 7 ⑦ 6 ⑥ ⑥ ⑤ 5 6 6 6 6 6 4 ④

6 6 6 6 7 8 6 6 6 ⑥ 6 ⑦ ⑥ ⑥ 8 ⑧ ⑦ ⑧ ⑨ 8 ⑧ 8 7 7 8

6 6 6 ⑥ 6 7 ⑦ ⑦ ⑧ ⑨ ⑨ 8 8 ⑧ ⑧ ⑦ ⑦ 6 6 6 6 7 8 6 5 6

UN PASTORET MOLT ALEGRE

El Josep Verdaguier, el flabiolaire de Folgueroles (Osona), conegut per "Roviretes", sempre en té una per explicar. L'altre dia ens va cantar aquesta cançó que havia compost un amic seu. Amb bastant feina vàrem aconseguir traduir-la a notes. Posar els números ha sigut cosa fàcil, i així, encara que tu no l'hagis sentit mai, ja pots provar a veure com sona!

5 5 5 5 4 5   6 7   4 5   6 6   7   6   7 7 7 7 5 6   6 6 6 6

UN PASTORET MOLT ALEGRE   FILL LEGÍTIM DE VIC   GUARDANT UN RAMAT D'OVELLES PAS-

7 6 6 5   5   5 5 5 4 5   6 7   4 4   5 5   4 4   4'   4' 4' 4' 6 6 6

TEMPS MOLT DIVERTIT   A L'ESTIU SOTA UNA OMBRA QUAN JA APRETA UN XIC EL SOL   PASTURA UN RAMAT D'OV-

6 5 5 5   5 5 5 7 7   6   4 4   5   5 6   6   6 6 6   5 5 4 4

VELLES EN REFILA EL FLABIOL   EL PASTORET PASTORET   CRIJA A LES DONES PAS-

5 5 5 5 4   4'   6 6   6 5 5 7 7   6

RET PASTORET PASTORET   RET TOCA'NS EL FLABIOL   - LET

1. Un pastoret molt alegre fill legítim de Vic guardant un ramat d'ovelles passa el temps molt divertit	2. El marit a la senyora ja li ha arribat a dir "no hi ha ningú que l'iguali per refilar el seu flautí"

A l'estiu sota una ombra
quan ja apreta un xic el sol
pastura un ramat d'ovelles
i en refila el flabiol

Al matí quan ell es lleva
abans de que surti el sol
per la seva finestreta
en refila el flabiol

PASTORET, PASTORET
CRIDA LES DONES
PASTORET, PASTORET, PASTORET
TOCA'NS EL FLABIOL

MARIANA

Aquesta és una dansa gascona que forma part de la família dels "sants", danses ballades a la comarca del Bearn (Biarn com en diuen), part del País Basc i part del Bigorre que toca al Bearn.

Els "sants" són un tipus de danses antigament ballades per homes sols i característiques molt especials: Es ballen en rotllana sense agafar-se però disposats a distàncies iguals.

La música dels "sants" recorda la dels xotis (o scotix) encara que alguns es toquin a 6/8 com el present. Els instruments més utilitzats per a sonar-los són l'acordió diatònic o la flabuta (Txirula en basc) i tamborin, encara que també s'utilitza el violí o el clarinet.

5' 6' 7' 7' 7' 8' 9' 8' 7' 8' 7' 7' 6' 7' 6'

INTRO

5' 6' 7' 7' 7' 8' 9' 8' 7' 8' 7' 7' 6' 7' 7' 5'

3 4 3 4 etc

6' 7' 7' 7' 8' 9' 8' 7' 8' 7' 7' 6' 7' 6' 5' 6' 7' 7' 7'

BEARN

8' 9' 8' 7' 7' 6' 7' 7' 7' 8' 9' 8' 7' 5' 8' 9' 8' 7' 7'

SIMPLE

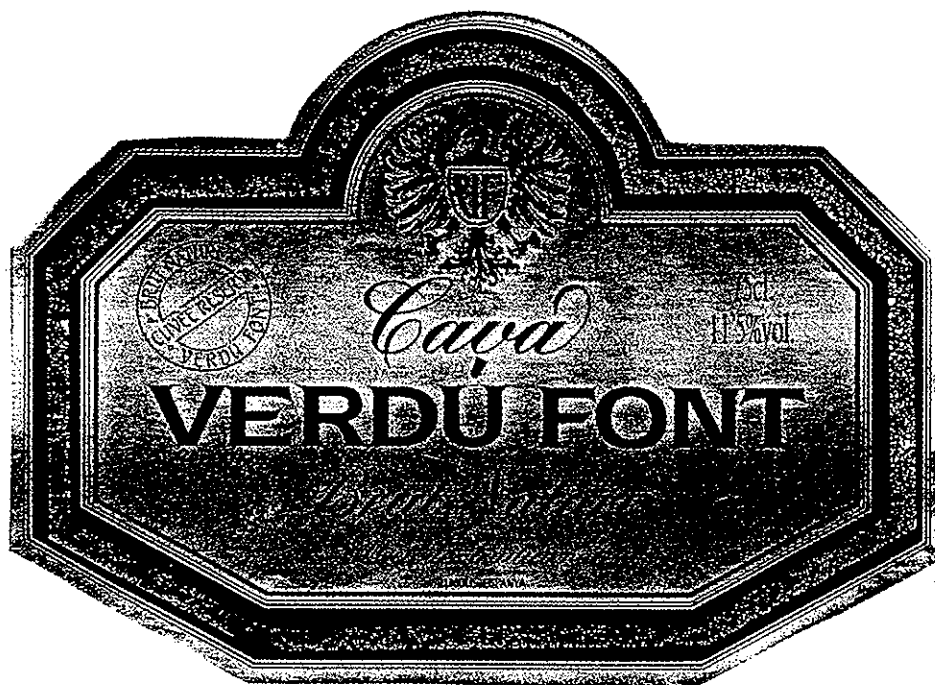
8' 7' 7' 7' 8' 7' 7' 6' 7' 6' 6' 5' 5' 6' 7' 6' 6' 5' 5'

MARCAR 3 4 4 3 4 4 3 4 3 4 etc

6' 7' 7' 7' 8' 9' 8' 7' 8' 7' 7' 6' 7' 6' 7' 7' 7' 6' 7' 6'

SIMPLE TRES

QUAN LA TRADICIO ESDEVE ART. . .

EL LABORACIO ARTESANA
BRUT NATURE
BRUT NATURE CUVEE RESERVA
PREUS MOLT ESPECIALS PELS LECTORS DE DIATONIX
TRAMESES A TOT CATALUNYA. REPARTIMENT A DOM I CILI.
ENCARRECS: 93-352 46 38